

4. Мельник Л. Г. Основи екології. Екологічна економіка та управління природокористуванням: підручник / за заг. ред. д.е.н., проф. Л. Г. Мельника та к.е.н., проф. М. К. Шапочки. – Суми: ВТД Університетська книга, 2015. – 759 с.

5. Морозовська Т. Трактуння поняття “право на екологічну інформацію” / Т. Морозовська // Екологічні інновації. – 2015. – № 4. – С. 10-12.

УДК 330.88 : 339.9

ЕКОНОМІЧНА РОЛЬ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Мец Н. С., студентка групи Б 5/1

Науковий керівник – канд. екон. наук, доцент Довгаль О. В.

Миколаївський національний аграрний університет

Питання про роль держави в умовах глобалізації є досить коректним в наш час, його можна зустріти в будь-якій дискусії як між вченими, менеджерами, викладачами, політиками, так і в громаді. Адже на теперішній час словом “глобалізація” прийнято називати процес поширення серед різних народів і держав нашої планети єдиного способу життя, посилення міждержавних економічних зв'язків, створюваних глобальними міжнародними корпораціями, поступового руйнування бар'єрів і кордонів на шляху фінансових і товарних потоків.

Для деяких держав процес глобалізації надає можливість розквітнути, збагатити національним духом, оновити свої міждержавні зв'язки, що зазвичай сприяє підвищенню економіки країни та, найголовніше, підвищити свій екологічний рівень, а для інших держав – навпаки, занепасти. Хоча, все вище вказане, на наш погляд, залежить від керуючих державою та самого населення. Тому, що впливу глобалізації піддаються всі аспекти нашого існування, від моралі і світогляду до клімату і екології.

Економічна глобалізація є результатом розвитку глобальної інтеграції та інтернаціоналізації, проявом якої на мікрорівні є процеси транснаціоналізації, а на макрорівні – економічної регіоналізації. Історично зумовлені складні багаторівневі взаємозв'язки, виступаючи джерелом розвитку глобалізаційних процесів, формують його діалектичну природу: з одного боку, розширюються та поглиблюються інтернаціоналізація та глобалізація, а з іншого – активно розвиваються процеси протилежної спрямованості, що залежно від предмета аналізу трактуються як “регіоналізація”, “локалізація”, “глокалізація”, “диференціація”, “фрагментація”, “автономізація” тощо [1, с. 11].

Однак на сучасному етапі розвитку глобальної економіки проявляється тенденція до перенесення частини державних функцій на наддержавний рівень – рівень міжнародних організацій [2]. Тобто країни більше надають прав управляти своєю державою чужинцям – міжнародним організаціям, котрі з одного боку допомагають покращити життя населення, відновити

деякі виробництва, а з іншого – підпорядковують повністю собі державу, якою в подальшому можна буде керувати і “вказувати що і як робити” та з якими країнами налагоджувати економічні стосунки, що досить потужно може вплинути на економіку держави.

Негативним наслідком виконання певних функцій деяких держав міжнародними організаціями є те, що самі країни втрачають свій вольовий та сильний дух і не можуть самостійно “вирішити певні проблеми в державі, так як знають, що за них зроблять інші”, що в свою чергу призводить до відштовхування власті від поточних проблем в країні, а згодом і зовсім їх небачення.

Особливу проблемність представляє питання про можливості та ефективність втручання держави в економіку в умовах глобалізації. Провідні в економічному плані країни змушені коректувати свою економічну (зокрема промислову) політику. Її завданням, більшою мірою, стає створення оптимальних умов для інноваційного розвитку своєї країни. Це включає такі напрями: підвищення науково-технічного потенціалу, інтелектуального та професійного рівня робочої сили, стимулювання інноваційної інфраструктури (технологічних парків, венчурних фондів і ризикових фірм), яка необхідна для розширення коопераційних зв'язків між фінансовими інститутами, фірмами, науковими установами, системою підготовки і перепідготовки кадрів [3, с. 254].

В умовах глобалізації українська держава має трансформуватися в більш гнучкий і складний інструмент, відігравати активну роль в процесі інтеграції нашої країни у світовий економічний простір, поєднуючи різні напрями, форми, методи та засоби регулювання, які забезпечували б стратегічну взаємодію національного господарства зі світогосподарською сферою [4].

Таким чином, Україні необхідно створити потужну стратегію та політику для подальшого розвитку економічної діяльності країни, запровадити певні заходи для уникнення та запобігання економічних, політичних, екологічних, демографічних проблем та спробувати деякі з них вирішити, якщо це можливо або знайти рішення їх вирішенню.

Україна досить сильна держава, яка має багато переваг для розквіту своєї економіки, це є: економіко-політичне положення, географічне положення, велика кількість родючих земель, що в свою чергу дозволяє мати потужні промислові та аграрні виробництва тощо, але на сьогоднішній день вона занепадає, так як всі сили направлені на розширення та оновлення військової техніки, озброєння та розв'язання воєнного конфлікту з сусідньою державою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Навроцька Н. А. Глобальні детермінанти трансформації інвестиційного процесу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора екон. наук: спец. 08.00.02 “Світове господарство і міжнародні економічні відносини” / Н. А. Навроцька. – К., 2015. – 24 с.

2. Сіденко С. Соціально-економічний вимір сучасної глобалізації [Електронний ресурс] / С. Сіденко. – Режим доступу: <http://www.kneu.kiev.ua/journal/ukr/articles/2014>.

3. Столярчук Я. М. Глобальні асиметрії економічного розвитку: монографія / Я. М. Столярчук. – К. : КНЕУ, 2009. – 302 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pidruchniki.com/13731120/ekonomika/ovnishnoekonomichna_politika_umov_globalizatsiynih_viklikiv.

УДК 159.923-053.6

ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ АСЕРТИВНОЇ ПОВЕДІНКИ МОЛОДІ

Моргун К. Г., студент групи ЕК 2/1

Науковий керівник – канд. екон. наук, доцент Біліченко О. С.

Миколаївський національний аграрний університет

Впевненість в собі дає можливість вдосконалюватися в будь-якій життєвій сфері і особливо яскраво проявляється в складних ситуаціях, в спілкуванні з розумними і знаючими людьми.

У ХХІ ст. людина стає більш замкненою та залежною від комп'ютерних комунікацій, глобальної всевітньої мережі Інтернет. Вона починає дедалі рідше спілкуватися з іншими людьми у реальному світі. Такий дефіцит стосунків може позначитися на особистому житті або міжособистісному спілкуванні. Особливо актуальною ця проблема постає серед молоді. Виникає необхідність дослідження прояву в поведінці асертивності. Асертивна поведінка частіше забезпечує компроміси, переговори та угоди, ніж однозначну перемогу будь-якої сторони в суперечці [3, с. 20].

Заслуговує на увагу визначення асертивності, як особистої якості, що властива людині з такою манерою поведінки, яка характеризується як тверда, з почуттям власної гідності і впевненості в собі [2, с. 5].

Асертивна поведінка – це така поведінка, що дає можливість спокійно, без агресії протидіяти маніпуляторам і задовольняти свої справедливі вимоги, [1].

Перед молодими людьми завжди буде поставати проблема реакції на зовнішні подразники у спілкуванні, які обумовлюють їх поведінку.

За класифікацією запропонованою Г. Линденфілд існують три таких головних типи реакції на серйозну проблему – “тікай” (пасивність) і “бийся” (агресивність) та “асертивна” виважена поведінка (рис.1). Людина, схильна до пасивного типу поведінки, найчастіше придушує свої бажання, не використовує свободу вибору. Зазвичай, такі люди підкоряються волі інших і не відстоює свої інтереси. Здебільшого, пасивні люди намагаються уникати неприємних ситуацій, але, зіткнувшись з агресивною поведінкою, можуть вийти зі стану рівноваги. У відповідь на прояв агресії, через страх